

Filmmatinee C'mon C'mon

C'mon c'mon

Van: Mike Mills

Met: Joaquin Phoenix, Woody Norman, Gaby Hoffmann (105 min.)

RECENSIE DE STANDAARD

Teder maar niet kleverig, wijs maar niet belerend

★★★★★

‘Al wat je nodig hebt voor een film is een meisje en een pistool’, zei de Franse regisseur en scenarist Jean-Luc Godard. Onzin. Joaquin Phoenix en een wat ongewoon jongetje volstaan.

Steven De Foer

Dinsdag 25 januari 2022 om 3.25 uur

Mills toont niet de postkaartjes, maar de kanten van de steden waar echte mensen wonen. rr

Johnny (Joaquin Phoenix) is audiojournalist. Voor een ambitieus project reist hij door de VS om jongeren te peilen naar hun ideeën over hun verwachtingen en over de toekomst. Johnny is een uitstekend luisteraar, al heeft hij zelf zeker niet alle antwoorden klaar. Een goede kerel, maar altijd wat onvolwassen gebleven.

Dan doet Viv een beroep op hem, de zus die hij al een jaar niet meer gesproken heeft, nadat er bittere verwijten waren gemaakt over de zorg voor hun stervende moeder. Nu haar ex de trappers helemaal verliest, heeft ze niemand anders dan Johnny om een poosje voor haar achtjarige zoontje Jesse te zorgen. Maar Jesse stelt zélf graag dingen in vraag.

Wie het interview in DS Weekblad las, weet dat Mike Mills zijn films graag baseert op mensen en ervaringen uit zijn eigen leven. Beginners (2011) en [20th century women](#) (2016) hadden zijn herinneringen aan zijn beide ouders als basis. In C'mon c'mon verwerkt Mills zijn emotionele band met zijn zoon van elf.

Leentjebuor

Is het omdat ze uit het echte leven gegrepen zijn dat personages, situaties en dialogen bij Mills zo uit het leven gegrepen lijken? Van alles regisseurs die in hun films het echte leven willen tonen, zijn er weinig die zo goed schrijven.

rr

Zijn personages voelen zeldzaam natuurlijk en echt aan, en toch zijn ze verre van banaal. Ze hebben ongewone kantjes die hen interessanter maken, maar niet geconstrueerd lijken. Mills heeft niet de prettig gestoorde fantasie van zijn vrouw, Miranda July. Voor de emotionele aankleding van zijn personages speelt hij leentjebuor in zijn eigen leven of dat van vrienden. Dat Jesse graag speelt dat hij een geadopteerd jongetje is, 'leende' Mills bijvoorbeeld bij een kind van vrienden, zonder dat daar verder veel uitleg bij nodig is. Iedere ouder weet dat kinderen zo hun eigenaardigheden hebben.

Mills laat zijn acteurs ook veel improviseren, wat de natuurlijkheid van hun spel ten goede komt: als kijker vergeet je haast dat je naar een speelfilm kijkt als je Johnny en Jesse ziet spelen en plagen. Het voelt meer alsof je een vlieg op de muur bent bij een intieme documentaire. Mills geeft zijn acteurs de vrije teugel, maar in zijn beeldvoering is hij juist zeer bestudeerd.

Het pientere maar onvoorspelbare neefje doorkruist allerlei deadlines in Johnny's drukke professionele leven. Hij neemt de kleine mee op zijn interviewtocht naar Detroit, New York, New Orleans en thuisstad Los Angeles. De klassevolle zwart-witfotografie roept in New York de sfeer op van Woody Allen's Manhattan. Maar koffietafel fotografie is het niet: Mills toont niet de postkaartachtige kant van die steden, maar de kanten waar echte mensen wonen.

Grieks koor

Wie van films met veel plot en spektakel houdt, zal bij C'mon c'mon op zijn honger blijven. Een goedaardige maar ongebonden volwassen man en een schattig maar vroegrijp kind zijn samen op reis en bouwen met horten en stoten een intense band op: Lawrence of Arabia is het niet. De schoonheid zit 'm in het kleine, in het menselijke van hevige ruzies en onbedaarlijke giechelpartijen.

Mills ontwijkt alle valkuilen en clichés van het Hollywoodsentiment, met dank aan Joaquin Phoenix, excellerend in een zachte, kwetsbare rol, aan natuurtalent Woody Norman als Jesse en aan Gaby Hoffmann als Viv. Dit is een tedere film maar geen kleverige, een wijze maar geen belerende.

rr

In het meesterlijke *20th century women* liet Mills een vijftal personages tot leven komen in bonte emotionele schakeringen, en stuurde hij de kijker huiswaarts met stof tot nadenken voor een week. Met *C'mon c'mon* kan hij die tour de force niet herhalen. De schoonheid en fijnzinnigheid blijven, maar de mix van emotie en ratio is minder organisch. Om meer fond te geven aan wat hij te vertellen heeft over ouderschap en verantwoordelijkheid moet Mills hier een beroep doen op externe elementen: hij laat de personages lezen in zijn favoriete boeken over opvoeding, en gebruikt de (echte) citaten van de over de toekomst ondervraagde jongeren als een soort Grieks koor. Vaak interessant, maar ook wat artificieel.

U zult in deze mooie, volwassen film geen sluitende antwoorden vinden op alle vragen die u ooit had over ouderschap, maar wel een paar scherpzinnige hints. Dat is ook al heel wat.

RECENSIE KNACK FOCUS ★★★★★

'Kun je even op je neefje passen?' Het ogenschijnlijk simpele verzoek dat de kinder- en ambitie-loze radioreporter Johnny van zijn zus krijgt, blijkt het vertrekpunt van een road movie waarin misschien niets spectaculairs gebeurt, maar die stad na stad en gesprek na gesprek dieper in het hart duikt. Zowel van oom, neefje als kijker. Van films over de kleine, grote dingen des levens heeft indie-auteur Mike Mills zijn huismerk gemaakt en in zijn vierde langspeler – een riff op Wim Wenders' *Alice in den Stadten* – stroopt hij alles tot zijn naakte, menselijke essentie. Er zijn eigenlijk maar twee personages – de eenzelve Johnny en zijn openhartige neefje van tien. Er wordt voornamelijk gekeuveld en nog meer geluisterd. In bed, bad, keuken of eender waar. En alles wordt in glanzende grijs-tinten gegoten. Maar het spel tussen de clevere knul en oom Joaquin Phoenix, die nooit zo zachtaardig uit de hoek kwam, oogt recht uit het middenklasseleven in hedendaags Amerika gegrepen.

Cameraman Robbie Ryan maakt van elk shot een schilderijtje à la Gordon Willis. En de spaarzame soundtrack wordt gelardeerd met een streepje opera, Lee Scratch Perry of vroege Lou Reed. Een teder, genereus, fraai geschoten kleinood over kinderen en volwassenen, vroeger en later, geluk en verdriet, en vooral: al het gene daartussenin dat we het leven noemen.

Volgende Filmmatinee

Do 27 oktober – 15u – Tori & Lokita

Nadat ze van Afrika naar België zijn gereisd, zetten twee jonge Afrikaanse vluchtelingen hun onoverwinnelijke vriendschap in om de moeilijke omstandigheden van hun verblijf aan te kunnen.

De broers Dardenne maken al een halve eeuw samen films en zetten de Belgische film mee op de kaart. Na twee Gouden Palm-overwinningen met 'La promesse' en 'L'enfant' haalden ze voor deze 'Tori et Lokita' de uitzonderlijke 75th anniversary Prize binnen in Cannes. Een aanklacht tegen de situatie waarin mensen zonder papieren verkeren, maar bovenal een ode aan de vriendschap.

Meer info & tickets: www.ccbelgica.be – info@ccbelgica.be – 052.20.26.26